

Σταχειρίτης

(Αθανάσιος)

Ἰδοὺ Ἀθανασίου τοῦ Σταχειρίτου, καθηγητοῦ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῇ ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας καίσαροβασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἀνατολικῶν Γλωσσῶν, συνεγράψῃ ἔργον ιστορικογλωσσικῶν μετὰ τίτλον « Ἡσπερωτικά, ἢτοι ἱστορία καὶ γλωσσολογία τῆς Ἡσπερου παλαιά τε καὶ νέα, καὶ βίος τοῦ Πύρρου, συλλεχθέντα ἐκ πολλῶν συγγραμμάτων ἢ παραφρασθέντα εἰς τὴν ἀπλοτέραν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ». Ἐξεδόθη δὲ ἐν Βιέννῃ τὸ 1819 « ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Ἰωάν. Βαρθ. Τσβεκίου ». Διαμερίζεται τοῦτο εἰς ὅσπερ μέρη: εἰς τὸ α' γίνεται λόγος περὶ γλωσσολογίας τῆς Ἡσπερου, εἰς τὸ β' περὶ τῆς ἱστορίας τῶν ἀριστερῶν κατοίκων τῆς, εἰς τὸ γ' περὶ τοῦ Πύρρου, εἰς τὸ δ' περὶ τῶν ἀποστολῶν τοῦ Πύρρου, ὡς καταστάσεως τῆς Ἡσπερου, τῶν συ-

γένεστος τῶν Ὑσσεύων, ἔθιμον, ἡδὺν καὶ ἄλλων ἀζωοδόγων, καὶ
 εἰς τὸ ἐμὲν σπερμῆν γένος τοιοῦτος καὶ μηχανισμὸς τῆς Ὑσσεύων.
 Ἐν τῇ αὐτῇ Παράρτησιν προστίθεται Ἰννακὸς Ὀδοστρίκας, τῆς
 Ἑνωπαϊκῆς Τουρκίας κατὰ μετάφρασιν ἐκ Ἑλληνικῆς τοῦ Guillaume
 Vaudoncourt. Μυνη. 1818, μετὰ τὴν τῶν Σταυρεῖται προσθήκας.
 Τὸ αὐτὸν ἔργον τοῦ Σταυ. ἔχει ἐπὶ τῇ βάσει ευχαὶ καὶ βουδισμῶ-
 των κατὰ τὸν ἐποσημονικόν. Τὸ χαρακτηρίζει ἡ κριτικὴ τῶν φιλοσο-
 φῶν καὶ ὁ οὐδαὶτος αὐτῶν οὐδὲν ἀφορᾷ τὴν ἐσχίαν κατ' ἡν ἐγράφη. Αἱ
 εἰς τὴν σπερμῆν 1800 χρονικῶν σπερμῶν ἀναγόμεναι τοιοῦται καὶ
 γεωγραφικαὶ σπερμῆς ἱστορίας εἰδήσεις. Τέλος τὸ ἐπιτασσόμενον ὁδοπο-
 ρικὸν ἀφορᾷ εἰς ἡμεῖς σαφὴ εἰκόνα τοῦ ὁδοῦ οὐκ ἔστιν τῆς Ἑνωπα-
 ικῆς Ἑνωπαϊκῆς Τουρκίας. Ἡ γλῶσσα τοῦ Σταυ. εἶναι ἀολὴ κα-
 θαρόντα, δαΐζοντα σήμερον, εἶναι καὶ σαφὴς. —